

điểm của trung tâm KX là màu sắc. Mỗi khu vực có một màu sắc riêng. Khu vực được chia thành tiểu khu, và tiểu khu cũng có màu sắc riêng. Mỗi màu sắc mang một ý nghĩa riêng, người ngoài không hiểu nổi.

Thang máy tuột xuống. Thu Thu gọi chuyện :

— Thạch động sâu quá, đại tá nhỉ ?

Bun vịch đáp :

— Vâng. Bên dưới có nhiều tầng. Trung tâm KX được xây cất trong một thạch động khổng lồ và kiên cố. Dầu bom nguyên tử rớt trúng, cũng chỉ hư hại một phần nhỏ mà thôi.

Thu Thu chăm chú nghe Bun vịch nói. Tưởng người đẹp có thiện cảm, hẳn cất nghĩa một cách say sưa. Hẳn không thể ngờ nàng chỉ nhìn hẳn để quan sát cử chỉ. Nàng cần nhớ mọi chi tiết để mai kia thoát khỏi trung tâm nàng không rơi vào cạm bẫy điện tử.

Từ nãy đến giờ, Lisa đắm mình trong yên lặng. Lisa yên lặng vì dầu sao chỉ là hầu gái, không được phép hợp chuyện. Vả lại, những câu hỏi tò mò vượt qua phạm vi kiến thức và trách nhiệm của người nữ tỳ an phận thủ thường sẽ làm Bun vịch ngờ vực.

Lisa dán mắt vào những cái nút nhiều màu trong thang máy. Thu Thu thấy rõ người tở gái đưa tay lên xem giờ. Cử chỉ này không lọt khỏi tài quan sát tinh tế của Thu Thu.

Lisa không phải là người nôn nóng, không có hẹn với ai, Lisa cần gì xem giờ. Từ lúc tỉnh dậy cách mấy phút người nữ tỳ lại nâng lên tay lên ngang mắt xem giờ và mỗi lần xem giờ Lisa lại chú mục vào hai cây kim. Đối với

người ngoài cuộc, cử chỉ sốt ruột của Lisa không có gì lạ. Vì Lisa cần xem giờ để nhắc chủ, Lisa nâng đồng hồ gần mắt vì bị cận thị nặng.

Song Thu Thu lại hiểu khác.

Nàng biết đích xác là đồng hồ tay của Lisa giấu bên trong một loại máy ảnh ti xiu, vô cùng bền nhảy. Trước giờ lên đường, Lisa cho nàng biết là ngoài điện đài bí mật được tháo rời, trong hành trang còn có hai cái máy ảnh cực kỳ tối tân. Một trong hai máy hình này được thu gọn trong các bộ phận vi ti của chiếc đồng hồ Omega kiểu trang sức, gắn hai viên đá quý óng ánh.

Quay lại bắt gặp, Bun vịch hỏi :

— Máy giờ rồi, Lisa ?

Cặp mắt tinh anh sau kiếng cận thị dày cộm chớp một cái, người nữ tỳ đáp :

— Thừa đại tá, 8 giờ sáng.

Bun vịch cười :

— Không ngờ đã 8 giờ. Tôi dinh ninh là trời còn sớm. Sống dưới hầm sâu này thì ngày cũng như đêm. Lisa sẽ không thích dùng đồng hồ nữa đâu.

Thu Thu chột dạ ngó Bun vịch. Nàng không thể khám phá hẳn nói dối hay nói thật. Nàng chột dạ vì thấy người hầu gái của CIA quá bình tĩnh, bình tĩnh đến liều mạng. Là tay tở trong ngành Phản gián, đại tá Bun vịch hơn ai hết phải hiểu rõ lợi ích đặc biệt của đồng hồ tay. Từ đại chiến thứ hai, điệp viên quốc tế đã dùng đồng hồ tay làm máy ảnh, máy ghi âm hoặc súng ám sát.

Thang máy dừng lại.

Cửa mở êm như ru. Quang cảnh trước mắt làm Thu Thu bỡ ngỡ và thần phục. Trước mặt là một màu tím nhạt man mát. Bức tường đối

diện thang máy được sơn tím, một màu tím gọi cảm, khiến mọi người quên hết nhọc mệt. Thu Thu đã am tường tính chất kích động của màu sắc. Trong các trung tâm hỏa tiễn của Mỹ, nhiều màu sắc khác nhau đã được dùng để xoa dịu tinh thần nhân viên.

Hành lang rộng mênh mông. Nàng nhìn xuống chân : nền nhà lát bằng cẩm thạch trơn bóng, nổi vân đều đặn và đẹp mắt. Loại đá quý này không có ở Bắc Việt. Chắc người ta đã chở từ Nga về tới.

Nàng có cảm tưởng như bước vào phòng đợi của một phi cảng lớn trên thế giới, Trần nhà bằng bê-tông sơn xanh, được gắn hàng trăm ngọn đèn né-ông nhỏ, tỏa xuống một ánh sáng gián tiếp kỳ ảo.

Một cái bàn bán nguyệt lớn được kê lùi vào góc. Sau bàn, nàng thấy một quân nhân Sô viết. Một tấm bảng đồng bóng loáng được gắn vào tường, trên đầu hẳn, đề một chữ Nga vẫn tất : chỉ dẫn.

Thu Thu vụt hiểu.

Đây là chặng đầu trước ôhi bước vào Trung tâm tối mật KX. Người lính Nga đeo trên vai một khẩu súng lạ lùng. Thoạt trông thì là tiểu liên Sô viết, nhưng nhìn kỹ lại không thấy băng đạn. Nàng sực nhớ ra lời khoe khoang của Bun vich. Có lẽ đây là súng bắn hơi độc.

Người quân nhân Sô viết đứng dậy, nghiêm chào.

Phía sau hẳn, một cánh cửa bí mật từ từ mở ra, để lộ một hành lang khác rộng và sâu thẳm thẳm.

Bên trong cũng có màu tím nhạt, và đèn né-ông. Giữa hành lang có một cái xe nhỏ mạ kền óng ánh, chạy trên đường sắt.

Bun vich hỏi người lính :

— Trung ương ra lệnh chưa ?

Người lính đáp :

— Thưa, trung ương yêu cầu đại tá đưa khách vào phân khu A. Xe đã mở máy, mời đại tá lên.

Cửa xe được mở ra. Lần đầu tiên, Thu Thu mới thấy loại xe này, tuy bề ngoài nó gần giống xe mà nhân viên hỏa xa dùng để chạy trên đường sắt mỗi khi cần kiểm soát. Người ta thường gọi là xe goòng. Đây là một loại xe goòng hết sức tối tân, chạy bằng điện.

Thu Thu định cất tiếng hỏi thì cửa xe đóng lại tự động. Cửa xe đóng mở bằng điện là thường, xe buýt của Công quản ở Sài Gòn đã có. Tuy vậy, cửa xe buýt đóng mở là do tài xế ngồi phía trước bấm nút. Còn trong xe goòng này, nàng không thấy ai.

Xe goòng lăn từ từ trên đường sắt. Thu Thu vừa mừng, vừa lo. Mừng vì sắp mang về biểu ông Hoàng một món quà phi thường : những bí mật của trung tâm KX. Nàng không còn hoài nghi nữa : trung tâm KX đã được trang bị nhiều dụng cụ điện tử ghê gớm. Tầm thường như chiếc xe goòng cũng được vô tuyến điều khiển. Song nàng lại lo vì mai kia nếu không khám phá ra nút bấm bí mật, hoặc hơi điện bị cắt, nàng sẽ khó hy vọng thoát khỏi nắm mồ không lồ này.

Xe goòng mỗi lúc lướt một nhanh. Rồi phóng vun vút. Thu Thu phỏng đoán tốc độ xe goòng đã tới hơn trăm cây số, không kém đoàn tàu điện tối tân nhất thế giới của Nhật.

5 phút sau, xe goòng tự động giảm tốc độ rồi

tự động thẳng lại. Trước mặt, hành lang nở phình ra. Lại một vòm gác bằng thủy tinh, với người lính mặc đồng phục kỳ dị, đeo khẩu tiêu liên bắn đạn hơi độc.

Thu Thu bước xuống xe.

Quang cảnh hoàn toàn đổi khác. Hành lang dài thăm thẳm nàng vừa đi qua bằng xe goòng chỉ là đường hầm dẫn tới một thung lũng nằm gọn giữa rặng núi lớn trùng điệp.

Ánh nắng mặt trời chiếu loạn xạ làm nàng chói mắt. Nàng cảm thấy lâng lâng như lạc vào cánh rừng đầy kỳ hoa, dị thảo.

Mà thật như vậy ! Trước mặt, trong thung lũng vòng chảo rộng bát ngát, những bồn hoa trăm màu nổi dưới nhau khoe sắc dưới nắng vàng óng ánh, hương thơm thoang thoảng tạt vào mũi làm nàng ngáy ngất như vừa uống một chai sâm banh

Một xe hơi khác chờ sẵn ngoài thạch động. Đường rộng, tráng nhựa, trông như vòng đua xe hơi bên Pháp. Thu Thu chắt lưỡi khi thấy chiếc Zim dài lê thê, bệ vệ và cao lêu nghêu. Hai người tài xế đứng nghiêm chào.

Thu Thu nghe nói nhiều tới loại xe hơi Sô viết sang trọng nhất nhì thế giới này, không thua Cadillac của Hoa kỳ và Rolls của Anh quốc, song đây là lần đầu nàng được ngồi. Loại Zim cũng kèn và kèn kiệu, bấu vật dành riêng cho các lãnh tụ cao cấp, ống xăng như rồng cuốn nước, bao nhiêu cũng còn khát. Trong xe, người ta dùng toàn gỗ quý, bao gọt bằng tay. Ngoài máy sưởi, máy lạnh, tủ lạnh tí hon, máy ghi âm nổi, Thu Thu còn thấy hai cái điện thoại siêu lâu số.

Thấy Bun vịch nhìn nàng chăm chú, nàng lộ đầu ra cửa xe, đánh trống lảng :

— Phong cảnh đẹp ghê !

Bun vịch tán thành :

— Thưa bà, vâng. Phong cảnh vừa ngoạn mục, lại vừa hữu tình nữa. Các loại hoa quý nhất thế giới đều được mang về trồng ở đây. Chính phủ muốn các khoa học gia sống xa nhà khỏi buồn. Tôi tin bà sẽ bằng lòng. Đi một quãng nữa là đến khu cư xá của các khoa học gia, được mệnh danh là khu AA.

Thu Thu gạt đầu ra vẻ kính phục :

— Trung tâm được chia làm 4 khu xanh, trắng, vàng, đỏ, rồi những khu này được chia làm phân khu, phải không đại tá ?

Đại tá Bun vịch khoát tay :

— Thưa, không phải thế. Những khu này hoàn toàn biệt lập với nhau. Việc chia khu và đặt tên khu cũng như mọi việc trong Trung tâm, đều được nghiên cứu kỹ lưỡng, và tính toán cách nào cho địch không thể tìm ra bằng phương pháp suy luận. Nói đến màu sắc, người ta thường nghĩ đến thứ tự xanh đỏ, trắng, tím, vàng. Lẽ ra, các khu vực nên theo thứ tự này. Song chúng tôi đã đảo lại thành xanh, trắng, vàng, đỏ. Nơi làm việc của các khoa học gia là khu KK. Còn cư xá như bà đã biết là khu AA.

— Còn khu nào nữa không ?

— Thưa bà, kể thì còn nhiều nữa. Nhưng xin bà tha lỗi, vì điều kiện an ninh tôi không thể nói được.

Thu Thu cười mát :

— À ra bây giờ tôi mới rõ. Tôi chỉ là máy điện tử được chở tới đây để chịu sai khiến, chứ không còn là nhà toán học được quyền tìm hiểu, được quyền sinh sống đúng với phẩm cách con người nữa.

Bun vịch, hơi tái mặt :

— Thưa, bà dạy quá lời. Giữ bí mật là điều bắt buộc. Kỷ luật của Trung tâm rất nghiêm khắc. Dầu mang cấp bậc đại tá như tôi cũng bị trừng trị nặng nề. Tôi không dám giấu bà điều gì hết. Chỉ khi nào...

Thu Thu đón câu nói của Bun vịch bằng nụ cười hồn nhiên :

— Đại tá yên tâm. Tôi không giận đâu.

Lisa xen vào :

— Thưa đại tá, bà bác sĩ thường hơn mắt như vậy. Song bà không khi nào giận ai. Nhất là giận một sĩ quan cao cấp lịch thiệp và tài ba như đại tá.

Bun vịch cười híp mắt :

— Cảm ơn nhã ý của Lisa.

Xe hơi chạy khỏi con đường nhựa ngoằn ngoèo, tiến vào một khu đất rộng, um tùm cây cối. Đúng như lời Bun vịch, mọi thứ hoa thơm, cỏ lạ từ năm châu đã được trồng ở đây, trong những luống đất đỏ nâu, sáng rực ánh nắng và màu mỡ. Từ phía, vách núi dựng lên sừng sững, như bức thành vòng tròn, cao dựng mây xanh.

Một dãy biệt thự dài màu trắng chạy dài trước mặt. Thu Thu nhận thấy toàn là biệt thự lầu ba tầng, xây trên cột bê-tông, như nhà sàn sơn cước để tránh lam sơn, chướng khí. Khu biệt thự rập

theo một kiến trúc đặc biệt, mái bằng, cửa sổ vuông, tất cả đều sơn trắng.

Tài xế lái vào con đường nhỏ. Biệt thự dành cho nữ bác sĩ Số viết Mona nằm gọn như hộp cát-tông khổng lồ giữa một mảnh vườn tươm tất, mọc đầy hoa xứ lạnh, và cây trái xum xuê.

Bun vịch hỏi, giọng vui vẻ :

— Đến nơi rồi. Bà thấy căn nhà thế nào ?

Thu Thu đáp :

— Nhìn ngoài, thì khá xinh xắn. Tuy nhiên, tôi sợ bên trong không đủ tiện nghi. Đại tá ạ, tôi là đàn bà. Đàn bà thường đòi nhiều tiện nghi hơn đàn ông.

Bun vịch cười :

— Rồi bà xem. Ở đây, còn tiện nghi hơn ở Hà nội nữa. Bà chẳng thiếu gì hết. Vả lại, chúng tôi đã biết sở thích của bà nên lo liệu trước đây đủ.

Thu Thu chột dạ. Phản gián Số viết đã nghiên cứu kỹ càng sở thích của Mona. Nghĩa là KGB không cầu thả như nàng tưởng.

Bun vịch mở cửa phòng khách mời nàng vào. Sa lông được trang trí nhún nhặn nhưng hợp thời trang trung lưu tây phương. Bun vịch xoa tay đáng điệu hể hả :

— Bà ưng ý không ?

Thu Thu nhún vai :

— Có lẽ cũng tạm đủ. Vả lại, tôi muốn thêm nữa cũng không được. Trung tâm KX xa Hà nội hàng ngàn cây số, lại ở trong rừng thẳm, không lẽ khi cần một tấm gương cho đàn bà chải tóc lại cho phi cơ về lấy.

— Ô, bà đừng ngại. Riêng với bà, Trung tâm

hết sức phục dịch. Giá bà cần tắm gương chải tóc, tôi cũng yêu cầu ban giám đốc gửi người về Hà nội mua tức khắc.

— Đại tá tốt quá.

— Thưa bà, đó là lệnh của thượng cấp, tôi chỉ có nhiệm vụ thi hành.

Lisa đặt cái va-li cầm tay xuống đi-văng. Cảnh sa lông là phòng ngủ, tiếp sau là phòng tắm, nhà bếp.

Bun vịch mở cửa ra bao lơn. Ánh nắng ban mai phủ lớp bụi vàng óng ánh trên những lùm cây xanh biếc ngoài vườn. Xa xa, những đợt sương mù trắng xóa chưa tan hết, bay lờn vờn ở lưng chừng núi. Nếu là kẻ nhàn du, trốn xa thành thị ồn ào, tìm quên trong cảnh núi rừng bao la tĩnh mịch thì thung lũng này là nơi di dưỡng thần tiên. Song Thu Thu không được quyền mơ mộng tụy nang có sẵn một tâm hồn mơ mộng.

Điện thoại reo thánh thót như tiếng chim sơn ca hát. Bun vịch quay lại, cầm ống nói.

Điện thoại được đặt trên tủ máy hát âm thanh nổi kiểu Tây Đức, trông rất thanh nhã. Màu trắng của máy điện thoại như vừa gióng tiếng chuông báo thức trong trí năng.

Xanh, trắng, vàng, đỏ... nàng chợt nhớ lại. Hồi nãy, nàng thấy người gác bên ngoài xử dụng điện thoại màu xanh. Như vậy nghĩa là nơi nàng ở nằm trong khu vực trắng, chưa phải là khu vực bí mật. Đang còn khu vực gần điện thoại màu vàng và điện thoại màu đỏ nữa.

Bun vịch trao điện thoại cho Thu Thu:

— Thưa bà, trung tướng tư lệnh Trung tâm muốn hầu chuyện bà.

Áp ống nghe vào tai, Thu Thu thì lễ.

— Hân hạnh. Chào trung tướng... .

Bên trong điện thoại nổi lên giọng nói ngọt như đường phèn được người Pháp dùng để pha sâm banh:

— Xin chào nữ bác sĩ. Chúng tôi chờ bà đã lâu. Bà tới vừa đúng lúc. Từ giờ đến chiều, xin bà nghỉ ngơi cho khỏe, vì cuộc hành trình khá vất vả, không hợp sức khỏe phụ nữ. Nhân danh các khoa học gia và quân nhân ở Trung tâm, tôi xin chúc bà an khang để hợp tác lâu dài.

Thu Thu gác điện thoại, rồi hỏi Bun vịch.

— Thưa đại tá, tên trung tướng tư lệnh là gì?

Bun vịch đáp:

— Ở đây, người ta thường kêu là trung tướng

Kôrin.

— Nghĩa là tên thật không phải Kôrin.

— Vâng. Trước khi xuất ngoại, mọi viên chức và quân nhân Xô viết đều mang bí danh, điều này chắc bà đã biết. Như vậy là để bảo vệ an ninh. Riêng nhân viên KGB lại mang 2 bí danh. Bí danh xuất ngoại và bí danh được dùng tại KX. Bà và Lisa cũng đổi tên mới.

— Đại tá sợ dịch khám phá ư?

— Không phải tôi phụ trách việc này. Tôi chỉ là sĩ quan liên lạc của Trung tâm. Cho nên tôi không đủ thẩm quyền trả lời câu hỏi của bà. Hẳn bà rõ đây là một căn cứ chiến lược vô cùng quan trọng. Công cuộc tìm tôi ở đây có thể định đoạt tương lai thế giới. Đối với một căn cứ lớn lao như vậy thì dịch tìm cách chụp ảnh, phá hoại, tung người trà trộn, chỉ là chuyện dĩ nhiên. Khi

nào gặp trung tướng Kôrin, bà sẽ biết thêm chi tiết.

— Bao giờ tôi gặp Kôrin ?

Bun vịch ném điều thuốc qua cửa sổ ra vườn :

— Chiều nay. Đúng 4 giờ, sẽ có xe đón. Và bà sẽ tới khu KK, nghĩa là nơi làm việc.

Rồi không đợi nàng đáp, Bun vịch chia tay :

— Xin chào bà.

Biết hẳn dụng cụ hội để cạo sát da thịt nàng, Thu Thu tháo găng tay, xiết tay hẳn thật chặt, kèm theo cái nhìn ý nghĩa, như hò hẹn, như mời mọc :

— Cám ơn đại tá. Tôi mong được làm bạn thân của đại tá.

Bun vịch nở mũi :

— Thật vạn hạnh cho tôi. Tối nay, nếu không có gì trở ngại, tôi xin mời bà dùng cơm.

Thu Thu đáp, vui vẻ :

— Tuân lệnh.

Xe hơi chở viên đại tá KGB lái vèo ra đường lớn. Trong nhà, còn lại hai người đàn bà. Với vẻ nhanh nhẹn thường lệ, Lisa đeo tạp dề bằng vải hoa vào người, lăng xăng dọn dẹp hành trang. Nghe tiếng động cơ tắt sau đường rẽ, người hầu gái ra hiệu bằng mắt cho Thu Thu, gạt đồng quần áo đang xếp dỡ sang bên, rồi thoăn thoắt vào phòng tắm.

Thu Thu đã biết Lisa vào phòng tắm làm gì. Nàng cười tủm tủm khi thấy người nữ tỳ tháo tung cái hoa sen và cái chũm nước ra, khám xét kỹ càng từng bộ phận để tìm ống loa ghi âm.

Từ phòng tắm, hai người kéo nhau ra phòng khách phòng ngủ, và nhà bếp. Mọi khe bàn, gầm

giường, học tủ đều được ghé mắt tới. Hai người quan sát rất nhanh, song không bỏ sót chi tiết nào.

Lisa lau bàn tay vào tạp dề :

— May quá, căn nhà không bị ghi âm. Nếu có thì phiền phức không phải ít.

Thu Thu ngồi xuống ghế. Hiểu ý, Lisa ngồi theo. Người hầu gái mở máy hát cho âm thanh trầm lấp tiếng nói rồi ngược nhìn Thu Thu.

Thu Thu hỏi, giọng nghiêm trang :

— Lisa còn mệt không ?

Người nữ tỳ lắc đầu :

— Không.

— Hồi nãy, thấy Lisa ngủ say, tôi lo quá. Tôi cứ sợ Lisa bị thuốc mê công phạt. Hoài của, nếu Lisa tỉnh ngủ thì hay biết mấy. Cảnh vật chung quanh trung tâm KX có nhiều cái lạ lắm.

Lisa cười ròn tan :

— Bác sĩ Mônga làm rồi. Tôi thức dậy từ lúc máy bay chưa đáp xuống.

Giật mình, Thu Thu hỏi :

— Chị giả vờ ngủ ư ?

— Vâng, chị vèo tôi hai lần, tôi vẫn giả vờ không biết. Một người thực quan sát cũng đủ rồi. Nếu tôi thức dậy, Bun vịch sẽ lưu ý, công việc sẽ hỏng bét. Vì chị đừng quên suốt từ chỗ máy bay đậu đến khi vào thạch động, tôi đã chụp lên được nhiều bí mật. Cái máy ảnh gắn trong đồng hồ tay thuộc loại tối tân, chụp không cần ánh sáng.

Thu Thu thở dài đánh sựot :

— Chị giỏi thật. Tôi không thể sánh với chị. Tôi đành nhìn chị ngủ say. À, còn phi cơ...

— Chiếc AN 14 ấy à ?

— Phải.

— Trước khi lên đường nhận công tác, tôi đã được huấn luyện về cách nhận diện không lực của địch. Thưa lúc Bun vịch ngoạn sang chỗ khác, tôi chụp được một bức ảnh rất rõ. Tôi tin ông Hoàng sẽ bằng lòng.

Tiếng giầy lộp cộp bên ngoài. Cửa mở. Một quân nhân Sô viết lễ mẽ xách vào một túi giấy dày cộm. Hấn nghiêm chỉnh chào Thu Thu :

— Thưa, đây là thức ăn trưa.

Hấn đặt túi lên bàn ăn, rồi hỏi há ra ngoài. Lisa mở gói : bên trong toàn đồ hộp. Người nữ kỹ viên nhân viên CIA suýt phì cười khi thấy đồ hộp Mỹ.

Khoác áo choàng mỏng vào mình, Thu Thu dẫn Lisa :

— Bây giờ tôi đi tắm. Lisa sửa soạn bàn ăn một mình được không ?

Lisa nhìn vào giữa mắt nàng, giọng nghiêm nghị :

— Thưa bà, tôi được phép theo bà để chăm nom miếng ăn cho bà.

Về nghiêm nghị của người hầu gái bất đắc dĩ làm Thu Thu khoái trá. Nàng dè môi như đứa trẻ ngày thơ, rồi nhí nhảnh xô cửa phòng tắm.

Hai phút sau, tiếng nước chảy rào rào. Rồi tiếng hát trong trẻo và tinh tú của Thu Thu.

oOo

— Mời bác sĩ theo tôi.

Bun vịch đặt sang bên, nhường lối cho Thu

Thu ra vườn. Chiếc Zim bệ vệ quen thuộc đã đậu sẵn bên luống hoa đỏ ối, nở xòe, cánh mượt như hoa thược dược.

Bun vịch mở cửa xe cho nàng lên. Máy xe chạy êm đến nổi tài xế lái ra đường lớn mà nàng tưởng như còn ở trong vườn. Xe hơi phóng về phía mặt trời lặn. Nghĩa là không quay lại con đường cũ từ bên ngoài dẫn vào thạch động.

Con đường đang thẳng tắp bỗng trở nên ngoằn ngoèo, rồi dần dần thu hẹp lại. Khối khu AA, nơi nàng ở được 2 cây số, con đường khuất dưới một cánh rừng xanh um. Sau cánh rừng là vách đá không lồ. Thu Thu chợt hiểu : cư xá của các khoa học gia lọt thỏm giữa thung lũng, cây cỏ xanh tươi, núi đá vây kín từ phía, phi cơ bay trên trời không thể nào khám phá ra, còn khu thí nghiệm được xây ngầm trong lòng đất.

Xe Zim ngừng lại.

Thu Thu xuống xe. Không đợi lệnh của Bun vịch, tài xế rồ máy, phóng vào lùm cây. Nửa phút sau, chiếc Zim biến mất. Trong cánh tịch tịch, chỉ còn lại hai người, Thu Thu và viên đại tá đa tình KGB.

Thật ra, trên con đường từ cư xá tới khi xe đậu, nàng không gặp một bóng người. Nàng có cảm tưởng như lạc trong rừng sâu, loài người chưa đặt chân tới. Tuy nhiên, trong rừng sâu nàng còn nghe tiếng chim kêu, vượn hót, tiếng hồ gào mồi, còn ở đây vạn vật hoàn toàn vắng lặng, vắng lặng một cách rừng rợn.

Bun vịch đến trước một phiến đá lớn nhẵn thín, bề ngang 4 thước. Tức thời, phiến đá nhích

sang bên, như trong truyện thần thoại, để lộ một cửa hang đen ngòm.

Thu Thu bấu vai Bun vịch :

— Là nhĩ ?

Bun vịch cười :

— Thoạt mới đến, tôi cũng ngạc nhiên như bà. Phiến đá này là trạm kiểm soát thứ nhất trước khi vào khu Vàng. Tuy nhiên, trạm gác không có người gác, mọi việc đều do máy móc điều khiển. Vô tuyến truyền hình chụp hình bà và tôi, truyền vào bên trong cho ban an ninh, và ban an ninh mở cửa bằng điện xuống hầm.

— Tại sao tài xế không đậu xe lại đợi ?

— Khi về, sẽ có xe khác. Tài xế xe Zim chỉ có nhiệm vụ đưa ta đến cửa hang mà thôi. Và lại, vào thạch động ta còn phải đi bộ một quãng đường dài.

— Trời, tôi không đi bộ quen.

— Thưa bà, chỉ 200 thước, bà ráng lên. Sở dĩ khách phải đi bộ là để máy móc điện tử kiểm soát lại.

— Còn kiểm soát gì nữa ?

— Vô tuyến truyền hình ngoài cửa hang chỉ mới kiểm soát diện mạo. Giờ đây, máy móc điện tử cần kiểm soát xem khách có mang lên khi giới vào không.

Thu Thu buột miệng :

— Trời !

Mặt Bun vịch bạnh ra trong vẻ kiêu ngạo tột độ :

— Rồi bà còn ngạc nhiên nhiều nữa.

Con đường trong thạch động rộng 10 thước, được tráng xi-măng và thấp dèn ống hai bên, như

xa lộ ở Âu châu. Không khí mát rượi. Từ bề yên tĩnh lạ thường, Thu Thu có cảm giác đang bước vào thế giới khác.

Một bức tường sắt sừng sững chắn ngang. Hai quân nhân Sô viết đứng im như pho tượng dưới chân tường. Họ là những người gác đầu tiên bằng xương bằng thịt mà Thu Thu gặp trên quãng đường dài từ cư xá đến thạch động bí mật. Bun vịch cất nghĩa :

— Từ đây, bà đặt chân vào khu vực Vàng.

— Khu vực vàng ?

— Vàng, vàng rồi tới đỏ. Đỏ là khu vực bí mật và được phòng thủ kiên cố nhất.

— Khu vực đỏ chứa những gì mà được gọi là, bí mật ?

— Tôi không biết.

— Đại tá kin miệng đệ nhất, tôi thành thật khen ngợi. Thế mà tôi cứ định ninh một cách ngu, xuẩn rằng đại tá coi tôi như bạn thân.

— Xin bà tha lỗi. Bà đừng giận tôi, tội nghiệp. Sự thật là tôi chưa bao giờ được bén mảng vào khu vực đỏ, dầu tôi là sĩ quan cao cấp ở trung tâm. Tôi không biết vì thật sự không biết, không phải vì tôi giấu bà.

— Lẽ ra tôi phải xin lỗi đại tá mới đúng. Trong một phút thiếu suy xét, tôi đã ngờ vực lòng tốt của đại tá.

Bun vịch cười hề hã :

— Không hề gì, thưa bà. Đùng ra, tôi muốn được bà khiển trách hàng ngày. Miễn bà đừng giận là được.

Sau khi trình giấy, hai người được bước vào.

thang máy sau tường sắt xuống hầm. Một phút sau, cửa thang máy mở ra một hành lang rộng thênh thang. Trần nhà được sơn màu xanh nhạt, ánh sáng, né-ông tỏa xuống, tạo ra một cảm giác thoải mái lâng lâng.

Hai bên là một dãy phòng, tường và cửa đều sơn trắng như bệnh viện. Bun vạch ra hiệu cho người trung sĩ Số viết gác ngoài cửa phòng số 1.

Trung tướng Kôrin đợi hai người ở trong. Trước khi vào văn phòng của Kôrin, hai người xuyên qua một căn phòng khá lớn, ngăn làm đôi, một nửa làm văn phòng bí thư, còn nửa kia kê một bộ sa lông lùn bằng thép uốn tròn, sơn màu trắng toát.

Kôrin trạc 45 tuổi. Trông bộ mã to lớn và khỏe mạnh của hắn, đó ai dám bảo hắn trên bốn mươi. Nhưng nhìn kỹ, người ta phải để ý tới mấy sợi tóc bạc phơ phát trên thái dương, và những nếp nhăn ở đuôi mắt, ở mép và ở chân mũi.

Thu Thu bàng hoàng vì luồng điện sáng quắc từ đôi mắt rộng xanh biếc của Kôrin phát ra. Trong đời, nàng đã gặp nhỡn tuyến lạ lùng này nhiều lần. Nhìn đàn bà, nó có thể làm da mặt đỏ ửng như lột bỏ hết quần áo. Cặp mắt mèo da tinh của Kôrin đủ bản lãnh quật ngã những người đàn bà bướng bỉnh nhất. Kôrin chỉ cần cười nửa miệng, ngược mắt nhìn trần trần là phụ nữ phải bủn rủn tay chân, ngoan ngoãn ngã vào lòng hắn, và mặc cho hắn thưởng thức kho tàng kín đáo. Đối với kẻ thù, nhỡn tuyến

của Kôrin sắc như lưỡi dao cao. Không cần tra tấn hẳn có thể bắt đối phương cung khai. Với khí giới vô hình ghê gớm này, hẳn không phải một sĩ quan điệp báo tầm thường.

Nàng trấn tĩnh trước cái nhìn bóc trần của Kôrin. Nàng thoáng thấy mặt hắn hơi biến sắc. Dầu hắn lấy lại bình tĩnh trong một phần trăm tích tắc đồng hồ, nàng vẫn bắt chột được vẻ bối rối khác thường. Sự bấn loạn này đã giúp nàng hiểu được tâm can của hắn. Trung tướng Kôrin là một thanh niên dễ xiêu lòng trước mỹ nhân.

Kôrin biến sắc là phải. Vì Thu Thu đã sửa soạn trong gần hai tiếng đồng hồ để đến hội kiến với hắn.

Da mặt nàng chỉ phớt nhẹ một chút phấn trắng mịn nhuyễn, diềm hai gò má hồng e thẹn. Mắt nàng đã nổi tiếng to và đen, nhờ nét chì viền tuyệt diệu của công ty mỹ phẩm Elizabeth Arden trở nên to và đen hơn, nổi bật trên khuôn mặt trái soan cân đối và trắng nõn như hai viên dạ ngọc biết nói. Hàm răng trắng trẻo và đều đặn của nàng lấp loáng giữa đôi môi vừa vặn, trơn ướt đỏ mọng. Sơn môi cũng của Elizabeth Arden, thứ thơm mùi trái cây khêu gợi, bóng nhẫy lên như muốn trêu người, muốn mời mọc, làm kẻ sát da nhất cũng rệu đầy nước miếng.

Bộ áo của nàng cũng là một kỳ công có một không hai của ma thuật phổ diễn đường cong. Chắc Mông đã may riêng tại Ba lê vì nước Nga âm đậm không thể sản xuất nổi thứ áo vô cùng quyến rũ này.

Đó là một cái áo ngắn đến nách và hở cổ

khoét thành vòng tròn, hao hao như may-ô thể thao. Nó còn táo bạo hơn may-ô một bậc vì vòng tròn được cắt rất sâu, phơi trần nửa bộ ngực trắng hồng, mọng nước và nẩy lửa. Nàng chỉ cần cúi đầu, mở ví tay, giả vờ rút thuốc lá, là tượng đá cổ xưa cũng phải chồm dậy, nghehen cổ nhìn hau háu vào đôi tuyết lê cường tráng, ẻo lả, khiêu khích, then thò đang rún rẩy bên trong.

Korin nhả nhận mời ngồi. Thu Thu bắt chân chữ ngũ, khoe đôi giò thon dài, nõn nà, không một vết sẹo. Rồi nàng chậm rãi mở ví tay. Nàng cố tình kéo dài động tác rút thuốc, cốt làm Korin choáng váng.

Nàng đoán không sai. Viên trung tướng KGB đứng phắt dậy như đít gấn lò so, vội vã bật lửa châm thuốc cho nàng, mặc dầu nàng mới lấy gói thuốc ra, chưa sửa soạn hút. Nếu nàng cố tình kéo dài thời giờ, Korin cũng cố tình kéo dài không kém.

Nàng ngửa cổ thở khói lên trần nhà. Korin buột miệng :

— Thú thật, tôi không ngờ. Bà đẹp quá.

Thu Thu nhún đôi vai tròn thườn :

— Nghe trung tướng khen, suýt nữa tôi lằm lằm đứng trước ban giám khảo cuộc thi sắc đẹp.

Korin cười xòa :

— Nếu là giám khảo, tôi sẽ chấm hồng bà.

Thu Thu giả vờ ngạc nhiên :

— Tôi xấu lắm phải không trung tướng ?

Korin lắc đầu :

— Ô, trên thế giới không thể tìm ra người

dàn bà thứ hai đẹp như bà. Tôi cam đoan là bà còn đẹp hơn hoa hậu thế giới vừa được bầu ra tại Hoa kỳ nữa.

— Tại sao trung tướng lại chấm hồng ?

— Vì chấm đậu thì sẽ mất bà. Bà như viên ngọc gia bảo, chỉ cất giữ trong nhà, để người ngoài thấy thì mất ngay. Thưa bà, mọi người vẫn bảo trái tim tôi bằng sắt. Song sắc đẹp của bà đã làm sắt chảy thành nước. Thưa bà, đây là lần thứ hai, vàng lần thứ hai tôi mất tinh thần...

→ Nghĩa là ông đã gặp một người đẹp hơn tôi ?

— Thưa bà, không. Lần thứ nhất xảy ra cách đây 6 năm. Tôi mất tinh thần không phải vì gặp mỹ nhân, mà vì đọc trong báo cáo.

— Đọc trong báo cáo ?

— Vâng, tôi sinh trưởng trong một gia đình có tên dài nhất nước Nga, nên dinh ninh là trên thế giới không có tên nào dài hơn tên tôi. Cách đây 6 năm, đọc báo cáo tôi thấy một tên người dài hơn. Tên một thiếu nữ sinh trưởng ở Hạ uy đi có nghĩa là « đóa hoa yêu đương của giòng suối ngọc tuyền, với những cành lá dịu dàng, với hương thơm huyền diệu vượt chín tầng mây xuống hạ giới ». Đọc tên nàng, tôi bàng hoàng hồi lâu. Thưa bà, tên nàng gồm cả thảy 65 chữ :

KUULEIKAILIALOHAOPIILANIWAILAUOKEKO-AULUMAHIEKEALAOMAONAOPIIHEA... (1)

(1) thiếu nữ này là nhân viên của công ty Dole Pineapple Co. Inc. ở Honolulu.